

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij de priesterwijding van Daan Huntjens, zaterdag 2 juni 2018, HH. Laurentius en Elisabeth Kathedraal

Jeremia 1, 4-9

Handelingen van de Apostelen 20, 17-18a.28-32.36

Johannes 10, 11-16

Beste broeders en zusters in Christus, we mogen vandaag precies in het midden van het Jaar van Gebed door handoplegging en gebed Daan tot priester wijden. Door handoplegging en gebed, omdat het de Heer zelf is die we mogen vragen om Daan in zijn dienstwerk aan te nemen. Midden in het Jaar van Gebed priester gewijd worden, Daan, betekent dat je ook gedragen mag worden door gebed en dat je de opdracht om met de Heer in gebed verbonden te zijn ook zelf wil aannemen. Als bisdom hebben we dit jaar bijzondere aandacht voor het gebed. Als ranken aan de wijnstok kunnen we niet zonder Hem, zegt de Heer (Joh. 15, 5). Als ledematen van het lichaam van Christus mogen we verbonden zijn met Christus het hoofd (1 Kor. 12, 12-27; Rom. 12, 4-5). Als levende stenen mogen we ons laten voegen in de geestelijke tempel (1 Petr. 2, 4-5; Ef. 2, 19-22)

Met Christus in ons midden mogen we Daan uitkiezen voor het dienstwerk van het priesterschap. Dat gaat niet zonder bidden. Op de eerste plaats zijn er gebedsgroepen in het bisdom, die God vragen: schenk ons nieuwe priesters en diakens. Immers de Heer heeft gezegd dat we moeten vragen om werkers in de in de wijngaard, om arbeiders voor de oogst (Mt. 9, 37-38; Lc. 10, 2). Daan is een man van gebed. Hij is vertrouwd met de liturgie en het bidden van de Kerk. Als bisschop overzie je niet hoeveel er wordt gebeden in de kerk van Rotterdam. Er wordt veel meer gebeden dan ik weet. In de stilte, in de binnenkamer van uw hart (Mt. 6, 6), wordt door velen van u steeds het gesprek gezocht met God die ons vraagt de bidden (Lc. 18, 1). We mogen beseffen in dit Jaar van Gebed, dat het de Heer is die altijd luistert, dat het vaak aan ons ligt als ons hart gesloten is, dat het een gave van de Heer is als wij steeds weer tot gebed kunnen komen.

Paus Franciscus spreekt in zijn apostolische exhortatie *Gaudete et Exsultate* uitgebreid over het gebed. En hij spreekt ook de priesters aan als hij de woorden van de heilige Bernardus van Clairvaux citeert: als we niet eerst zelf in vuur en vlam zijn gezet en ons laten aanvuren door de Heer, hoe kunnen we dan anderen in vuur en vlam zetten voor de Heer (cf. artikel 151)? We kunnen niet geven wat we niet eerst zelf hebben ontvangen en met ons hart hebben aanvaard. Bidden is belangrijk. Paus Benedictus benadrukt in zijn reeks catecheses over het gebed dat de Heilige Geest ons helpt te bidden. Hij bidt in ons. We weten zelf niet zo goed hoe we moeten bidden, maar de Heilige Geest helpt ons om zo met de Heer in gesprek te zijn (cf Rom. 8, 26-27).

Als je als priester het bidden als opdracht aanvaardt (het is een antwoord op een van de vragen die vandaag worden gesteld in de wijdingsliturgie) is het niet alleen de kandidaat die zegt tegen de Heer: U kunt op mij rekenen! Nee, het is ook nodig te beseffen dat je dit alleen kunt als God het je geeft. Het is de

Heer die je roept en zich over je ontfermt. Het bidden tot de Heilige Geest maakt ons duidelijk hoe beperkt ons eigen bidden en hoe klein ons hart is, hoe weinig mogelijkheden we hebben. Maar als we dat door tussenkomst van de Geest op het spoor komen, gaan we juist meer verlangen dat we alles van de Heer ontvangen wat nodig is, en dat we verbonden zijn met Hem om zo ons dienstwerk te kunnen vervullen.

Het is een fundamentele vraag die aan de wijdeling gesteld wordt: blijf bidden, naast het bedienen van de sacramenten en het verkondigen van het woord. In de wijdingsliturgie wordt gevraagd of je Gods barmhartigheid wilt afsmeaken voor het volk dat aan je is toevertrouwd, door onophoudelijk gevolg te geven aan het gebod van de Heer om te bidden. Het is een opdracht van de Heer (mandatum orandi) die je niet kunt vergeten en niet kunt weg wissen. Het is het fundament van je ja-woord, Daan, vandaag hier in de kerk. En wanneer ik in de liturgie mag zeggen 'Moge God, die het goede werk in jou is begonnen, het zelf tot voltooiing brengen' dan bidden we eigenlijk de Heer dat Hij je kracht mag geven en sterkte om een biddende priester te zijn en te blijven, om zo met vrucht de sacramenten te vieren en het woord te verkondigen.

Daan, je neemt die opdracht van de Heer met een zekere schroom aan, dat weet ik. Maar als je de morele zekerheid hebt dat de Heer je werkelijk roept en dat je zelfs in je gebedsleven afhankelijk mag blijven van God, durf je ja te zeggen. In de eerste lezing is de profeet Jeremia nog wat geschokt vanwege zijn roeping. Hij zegt: ik ben te jong, zoek alstublieft een ander. Met bidden kun je dat ook denken: wat maakt het uit dat ik bid, anderen kunnen het beter. Maar zoals de Heer in de profeet zijn dienaar ziet, ziet hij in Daan een biddende mens. Blijf bidden, ook al valt het soms niet op, ook al zijn er zoveel anderen dingen die zich aan je opdringen. Blijf bidden. Het is wat de Heer ons vraagt en ook geeft.

Als we de indringende woorden in de tweede lezing goed verstaan, zien we dat Paulus' zending evenmin zonder bidden kan. Er staat in de tweede lezing, dat hij met allen neerknielde en bad. Er wordt geknield en er wordt gebeden. Zo vertrouwt de apostel Paulus de mensen door het gebed toe aan God. Trouwens, elke brief van Paulus begint met gebed en heeft een zegenbede aan het einde. Zo is het herderlijk schrijven van Paulus verbonden met de diepe overtuiging, dat het gebed het fundament is van zijn doen en laten in de geest van het evangelie.

In deze wijdingsliturgie - waarin we bidden dat de Heer, die het gebedsleven in Daan gestart is, het mag blijven inspireren en vervolmaken door de tijd - blijft u die hier aanwezig bent bij het ja-woord van Daan niet buiten schot. Zo van: fijn dat er weer iemand is die voor ons bidt en de barmhartigheid voor ons afsmeekt. Nee, het is belangrijk dat we het bidden van de Kerk doen in gemeenschap met elkaar. In kracht van de Heilige Geest durven we Christus in ons hart toe te laten, in verbondenheid met Hem het Onze Vader in onze mond te nemen en te bidden voor de noden die we - met de ogen van het geloof - op onze weg tegenkomen.

De vragen in deze liturgie aan de wijdeling gaan deels over bidden. Maar het wijdingsgebed zelf ook. Als het gaat om de verbondenheid van de bisschop en de priester, gaat dat juist om bidden. Het gaat om een leven in gebed. Als de priester verbonden is met de bisschop en een dienstwerk oppakt, zou je kunnen

denken: fijn voor de bisschop, hij heeft weer iemand die hem helpt ten dienste van de parochies. Maar op de eerste plaats ben ik blij dat er in Daan opnieuw een priester is die met mij als bisschop en met de andere priesters de barmhartigheid van God wil afsmecken. In het geloof en vertrouwen dat de kudde, de gemeenschap van de Heer, ook bidt. Broeders en zusters, als u zelf bidt, zal daardoor des te meer het ontvangen van de sacramenten vruchtbaar zijn, zal des te meer het woord van God doordringen in uw hart, zult u des te meer geraakt worden door de noden van uw naaste en van de Kerk. Onze donateurs die aan de priesteropleiding Vronesteyn geven, doen dat ook in het besef dat het een nood is om te voorzien in een goede opleiding en vorming van priesters en diakens, ter wille van de voortgang van de Kerk als verkondiger van de blijde boodschap in Christus' Naam.

In het evangelie van vandaag staat de Goede Herder centraal. Een beeld daarvan staat in de hal van Centrum Vronesteyn. Als we spreken over priesterschap, mogen we kijken naar Jezus, naar zijn gebed. We mogen zijn gebedsleven onder ogen zien, want Hij laat zien hoe het gebed je hele dienstwerk kan doordringen in afhankelijkheid en verbondenheid, in kwetsbaarheid en met volharding.

Mogen we als Kerk bidden dat de Heer het ons geeft om het gebed in ons midden gaande te houden, dat er priesters zijn die dat voorleven en aanwakkeren en die het vuur dat in hun hart gelegd is in kracht van de Heilige Geest doorgeven aan ieder die ervoor openstaat, of ervoor open zou kunnen staan. Inderdaad, ook voor mensen die ervoor open zouden kunnen staan, want we zien de Kerk niet als een krimpende gemeenschap, maar als een netwerk van liefde, dat zijn geloofsleven van de Heer ontvangen heeft en het als haar zending beschouwt om de blijde boodschap van Gods liefde te verspreiden in woord en daad. Zo is de Kerk ten volle een teken van heil in de wereld (cf Lumen Gentium 1) tot eer van God. Amen.